

NAGY ZSUZSA VERSEI

SZELLŐ MÉG CSAK

Szellő még csak a veledlét,
de vihart retteg már a rét,
melyen őrzöm hú otthonom.

Hangulatoknak csokra csak,
mely él, virul, míg süt a nap,
de borúját már hordozom.

Adjuk, oh kérlek szeleknek,
hordják el délnek, keletnek,
szívja illatát ős ózon!

Vesszen e vészes együttlét,
már erős vagyok, erős légy!
Marad otthonom s otthonod.

FINNUGOR DALLIKA
SZIMULTÁN FORDÍTÁSSAL

Edalla dodolla dal.	Ez a dal
Emelle didille mell.	a mellről (didiről) szól.
Baballa szopolla glyuk,	A baba szopik,
Emelle baballa dal.	ez egy dal a mellről és a babáról.

EGYRÍMES-HÁBORÚS

Nyomor,
üres a gyomor,
a homlok komor,
háború tombol,
a megpróbáltatás lelkeket boncol,
mert ha az Isten egyet gondol,
bennünket ágyúk elé toloncol . . .

MÁSIK KÍN

Kín, kín,
tisztá kín,
kínok kínja, kín,
kín fejemben,
kín belemben,
kín a fenekemben.

Kín, kín,
tisztá kín,
kínok kínja, kín,
kín agyamban,
kín hasamban,
kín a valagamban.

SZÉL HA KÉL

Szél,
ha kél,
nem beszél,
csak
jön a tél
s minden
fehér.

BARÁTSÁGOT KÖTÉK

Barátságot köték én a Világgal!
Annak is a színével, javával,
barátságban élek már a Világgal!

Pusztuljon, vagy éljen, enyém a Világ,
ég már naponta az éltető láng,
s kerül Világom oltárára virág!

KÉT KEZEMBE

Két kezembe, két kezembe
benned s bennem eltemetve,
mint szellő a tájat úgy szeretve,
érlelődik, mit ad a nap.

Két szemembe, két szemedbe,
neked s nekem kerekedve,
mi van s mi léssen már megszerezve
mindent látó fény fakad.

MESE AZ ÉDENKERT MAJDNEM MEGTÖRTÉNT
VISSZAÁLLÍTÁSÁRÓL, A FÉLELMEK VEZETÉKNEVÉNEK
EREDETÉRŐL ÉS EGYEBEKRŐL

(Egyúttal Éváról zárójelben másképpen)

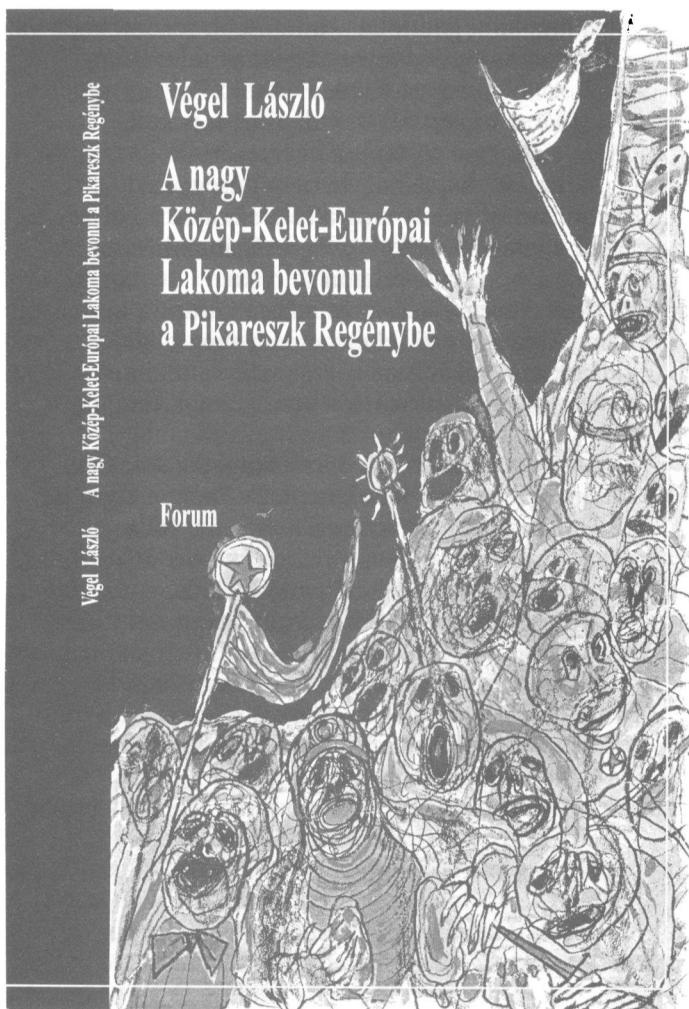
Elhatározta a félelem, hogy nem fog többé félni,
inkább fog egy nagykefét s elindul a világ lelkét kikefélni.
Magánál kezdte a félelem a csutakolást,
ünneplőbe öltözött s elvégezte a szentgyónást.
Aztán nagykefáját a hátára véve
elindult a világ világosságának közepébe.
Járt hétszázhetvenhét esztendő s még egy napot,
míg nem a világ feneké előtt emelhetett végre kalapot.
Mert az vagyon ám az ő országa felé fordítva,
hogy szippantgathassanak belőle a félelmek
gyötrelemtől kínlódva, ordítva.
S időnként durrogatott is bizony nagyokat a világ,
csúnya, vérengző háború keletkezett ott,
hol megéreztek a szagát.
Illendőképpen bánt a félelemmel a világ feneké,
útbaigazította, elmagyarázta,
hogy merre van a világnak eleje.

„Menned kell hetvenhét esztendőt s még egy napot
s az engedélyt a csutakolásra,
ha a világot jókedvében találod, lehet, megkapod.”
S ment, csak ment a félelem tovább
néha oly szorosan a világ mellett,
hogy akár meg is érinthette volna annak oldalát.
(Ezt megtenni azért mégsem merte,
nehogy még mielőtt kívánságával neki előhozakodik,
a világot feldühítse.)
Megérvén a hetvenhét esztendő s egy nap elmúltát
valóban megpillantotta a világnak ábrázatát.
Az éppenséggel sem csúnya sem szép nem vala,
de megörvendezetté a félelmet a világnak szava.
„Megengedem, elmehetsz bensőm bensejének közepébe,
de vigyázz, mert azt tizenhárom hétfejű sárkány vette őrizőbe.
Mire odaérsz, a sárkányfejedelem lakodalmát fogják űlni,
ki éppen most indul világszép királykisasszonyt rabolni.
Nézd, adok neked egy zacskó álomport,
hínts belőle a sárkányok poharába,
mikor azok legnagyobb hévvel isszák a bort.
Aztán csutakolhatsz, nem bánom, reggelig,
míg lelkenek leglelke ki nem fényesedik.”
Megköszönte az álomport és a jó tanácsot a félelem,
indult is nyomban tovább, hogy ne kísérje késedelem.
Miután járt hét esztendőt s még egy napot,
ricsajukat meghallva, a sárkányok közé óvatosan odaosont.
Mindegyikük poharába álomport hintett,
mire azok versenyt horkolva szanaszét elhevertek.
A szépséges királylány hős megmentőjét látva
sírva-ríva borult annak nyakába.
„Hős megmentőm, hős megmentőm” – ekképpen titulálta.
Igen megtetszett ez a félelemnek s az,
hogy ő még nagyobb félelmeknek lehet ím, a gyámolítója.
(Furcsamód, ekkor aznap éjjeli álma jutott eszébe,
melyben egy kígyó sunyin mellékúszott s hozzá e szavakat intézte:
„Félelem készülj, holnap egy asszony fog az utadba kerülni,
ha ésszel fogsz élni, már holnaputánra megtapasztalhatod,

mit jelent az erősebbnek felülkerekedni.”)
 Mikor pedig a félelem azt is megtudta
 – a kígyónak sugallatán előzőleg igen férfiasan elgondolkodva –
 hogy mily hatalmas a vagyona van e lány királyi atyjának,
 nem tetszett neki ötlete többé a csutakolásnak.
 „Ily alantas munka – gondolta – a féltőbb félelmeknek való,
 énreám menyasszonyom atyjának udvarában
 vár most a sok alattvaló.”
 (Mert hiszen azt mondani nem is kell,
 hogy a történetek együtt jártak
 az ásó–kapa–nagyharang hűséggel.)
 Egy pillantást vetett még a félelem arra a helyre,
 ahol a világnak lelkét, világosságának közepét
 elrejtve lenni sejtette.
 De a büszkeség lovat adott alája s kardot a kezibe
 s a kincset érő fehérszemélyvel az ölibe,
 (kire már inkább mint zsákmányra tekintte)
 elvágatott alattvalóknak s országoknak tetejibe.

S uralkodott azután a félelem rengeteg sok évig,
 de félelme, ahogy azt hatalmas megelégekor képzelte,
 nem szűnt meg sem egészen, sem félig.
 Csakhogy ezután már nem reszketett s sírt mikor félt,
 hanem, mivel alattvalói voltak,
 gyakorolni kezdte az üvöltést.
 Üvöltésének, mint a véres hús, olyan volt a szaga,
 mely hamarosan az egész birodalmát bejárta.
 Később a világ orrához is eljutott
 s az sárkányok őrizte, tisztátalan lelkével
 még nagyobbakat durrogatott.
 Nemsokára a megoszlás is elkezdődött a félelmek között,
 aszerint, mikor félt, melyikük reszketett
 s melyikük üvöltözött.
 S mivel e két dolognak
 rengeteg változata s kapcsolata is kialakult,
 a félelmek neve elé megkülönböztetésül
 vezetéknev is párosult.

Azóta van a félelmeknek vezetékneve
s lassan, ím, végéhez is érkezett ez a mese.
Hogy így volt, tudom, magam is a port ott rúgtam,
sokat ittam, ettem, s majdnemhogy berúgtam.

Végel László A nagy Közép-Kelet-Európai Lakoma bevonul a Pikareszk Regénybe

Végel László

A nagy
Közép-Kelet-Európai
Lakoma bevonul
a Pikareszk Regénybe

Forum